

**Lag
om ändring i lagen (1927:56) om gälds betalning genom
penningars nedsättande i allmänt förvar;**

utfärdad den 29 januari 1981.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs i fråga om lagen (1927:56) om gälds betalning genom penningars nedsättande i allmänt förvar

dels att rubriken till lagen samt 7 och 9 §§ skall ha nedan angivna lydelse,

dels att i lagen skall införas en ny paragraf, 10 §, av nedan angivna lydelse.

Till följd härav kommer lagen att ha följande lydelse från och med den dag då denna lag träder i kraft.

| Lag om nedsättning av pengar hos myndighet

1 § Vägrar borgenär att mottaga erbjuden betalning av förfallen gäld, som skall erläggas i penningar, eller är på grund av borgenärs bortovaro eller sjukdom eller någon annan av honom beroende omständighet gäldenären hindrad att verkställa betalning av sådan gäld, äge gäldenären fullgöra betalningen genom att för borgenärens räkning nedsätta beloppet hos överexekutor.

Lag samma vare, där gäldenären ej vet eller bör veta vem som är borgenär, så ock där ovisshet råder om vem av två eller flera som är rätt borgenär samt gäldenären icke skäligen kan anses pliktig att på eget äventyr bedöma, till vilken av dem betalningen skall erläggas.

2 § Den som vill nedsätta penningar till betalning av gäld har att för överexekutor uppgiva det förhållande, å vilket han grundar sitt anspråk att fullgöra betalningen genom nedsättning.

Vid verkställande av nedsättning åligger det ock gäldenären att ange de omständigheter, som kunna vara erforderliga till förebyggande av misstag vid det nedsatta beloppets utbetalande. Sker det ej, och varder i följd därav beloppet betalt till annan än rätt borgenär, må gäldenären ej åberopa nedsättningen till befrielse från skulden.

3 § Om verkställd nedsättning har gäldenären att, så vitt ske kan, ofördröjligen underrätta borgenären eller, i händelse flera kunna antagas göra anspråk på det nedsatta beloppet, en var av dem. Underlåtes det, svare gäldenären för förlust, som därigenom uppstår.

4 § Gäldenären stånde fritt att vid nedsättningen förbehålla sig rätt att återtaga det nedsatta beloppet.

Varder nedsatt belopp återtaget, vare så ansett som om nedsättning icke ägt rum.

5 § Har någon, till vars förmån nedsättning skett, hos överexekutor givit till känna att han gör anspråk på nedsatt belopp, må gäldenären ej utan hans samtycke göra gällande förbehåll som i 4 § sägs, med mindre anspråket ogillats genom dom som äger laga kraft.

6 § Har nedsättning föranletts av ovisshet om vem av två eller flera som är rätt borgenär, må överexekutor icke utan att de äro därom ense till någon av dem utbetala det nedsatta beloppet, förrän genom dom i rättegång, som en av dem anhängiggjort mot den andre eller de övriga, eller genom förlikning eller på annat sätt blivit slutgiltigt avgjort vem som är rätt borgenär.

7 § Är det nedsatta beloppet fortfarande inestående tio år efter nedsättningen och finns det inte anledning att anta att frågan om rätten till beloppet är beroende på prövning, får gäldenären lyfta beloppet, även om inte förbehåll har gjorts enligt 4 §. Gäldenären skall dock anmäla sig inom ett år. I annat fall tillfaller beloppet staten.

8 § Medel som blivit hos överexekutor nedsatta, skola så vitt ej antagas kan, att medlen komma att lyftas inom fjorton dagar, göras räntebärande genom insättning i bankinrättning, som av överexekutor bestämmes.

Överexekutor äge, där så prövas lämpligt, insätta medlen å sådan bankräkning att de icke kunna utan föregående uppsägning uttagas.

Upplupen ränta komme den till godo, som finnes till medlen berättigad.

9 § Bestämmelserna i 7 § och 8 § tredje stycket tillämpas också i andra fall när medel enligt författning har betalats in till en myndighet för att utges till den som är berättigad till medlen. Beloppet skall dock alltid stå inne så länge rätten till det är beroende av en framtida händelse.

Rätten att efter den tid som anges i 7 § lyfta inbetalda medel tillkommer den som har gjort inbetalningen eller, när medel har tagits ut genom en exekutiv förrättning, den som förrättningen har ägt rum hos.

10 § Om det i annan lag har meddelats någon bestämmelse som avviker från vad som föreskrivs i denna lag, gäller den bestämmelsen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1981, då lagen (1942:263) om preskription av rätt till medel som inestå hos offentlig myndighet skall upphöra att gälla.

I fråga om nedsättning eller inbetalning som har gjorts före ikraftträdandet gäller äldre bestämmelser.

På regeringens vägnar

HÅKAN WINBERG

Edvard Nilsson
(Justitiedepartementet)

